

Kapitola č. 16: Čas na hry

Běžela. Tmavě hnědé vlasy měla celé spleené od prudkého deště, který jí zastihl, když před chvílí utíkala nádvořím. Jasně modré oči nervózně a zděšeně těkaly po celé místnosti, jak se dívka snažila najít cestu pryč, kamkoliv, jen pryč. Ovšem, sama věděla, že neunikne.

Přitiskla se ke zdi, jen pár sekund, aby nabrala dech. Věděla, že ten, co ji pronásleduje, se nezastaví před ničím, aby dosáhl svého. A to nemohla připustit.

Zadívala se na noční nebe, nadechla se a otočila se ke stínu, co ji pronásledoval.

„Nebudu další...“

Byl snad ten chraptivý hlas její? Opravdu se v něm odrážel strach? Ne. Na tohle teď nesmí myslet. Znovu se zhluboka nadechla...a běžela dál.

„Tak jdeme. Je na čase.“

Lara s Kurtisem pomalu vykročili směrem k archivům. Bylo něco okolo půlnoci, na ulicích ani noha. Tedy, pár nohou ano, ovšem, ty nohy patřily bezdomovci, co se choulil u rohu vysoké šedé budovy. Bylo po dešti, silnice se leskla. Ideální pro další procházku při měsíčku, jak tomu s oblibou říkali.

„Naposledy si to zopakujeme,“ zamumlala Lara, když se dostali před budovu archivů.

Kurtis povytáhl obočí. „Hele, já nejsem tak blbý, jak vypadám. Takhle se tvářím schválně, abych mohl zmást nepřátele a posléze je překvapit svou třeskutou inteligencí.“

„Třeskutým čím?!“

„Ach jo. Laro, já s sebou nemůžu pořád tahat výkladový slovník, abych ti vykládal každé složitější slovo.“

„Hm. Dobře. Tak se spolehnu na tvou třeskutost. Začneme.“ Rozhlédla se a kývla hlavou směrem k římse, co byla asi tři a půl metru nad zemí. „Třeba támhle.“

Jen na ni zíral. „Jak to hodláš udělat? Já myslel, že nejsi sebevrah.“

„Přemýšlej. Já se dostanu z toho parapetu přes ten okap, támhle,“ ukázala na mřížku, „to je ventilační šachta, co vede do moderní části budovy. Jakmile se dostanu dovnitř, prokopu se přes ostrahu a dostanu dovnitř i tebe. Potom bychom se měli nějak probojovat do části, kde jsou ty knihovny a...“

„A?“ opakoval, byl zmatený. Nevěděl, proč se zarazila.

„A tam hledat . Nephilim, chrám, cokoli, co by nám pomohlo.“

„Jaká je naše šance na přežití?“

„Asi jako šance, že mě někdy budeš mít možnost políbit.“

„Myslíš beze zlomenin, tržných ran, vnitřních i povrchových zranění, psychické a fyzické újmy?“

„Asi tak.“ mrkla na něj.

„A nemohl bych tě políbit bez toho zmrzačení, že. To by bylo příliš jednoduché.“ usmál se.

Naklonila se k němu, taky se usmála, v očích jí jiskřilo. „Zkus to.“

Dostala se až ke dveřím, které nejspíš vedly ven. Zoufale jimi zacloumala, ale nepovolily, byly zamčené. Pochopila. To byla jeho práce. On věděl, že její cesta skončí tady, hrál si s ní, dal jí falešnou naději. Snad pak dostala větší cenu? Snad...

Ale to ji neznal. Vůli stát na straně světla měla v rodině. A ona už měla dost hraní téhle hry.

„Jak chceš, ty bastarde.“ zasyčela a vytáhla si z boty nůž, jedinou zbraň, co s sebou měla.

Stála tam tiše několik minut, očima přejížděla každý stín. „Dělej! Nemám čas na hraní!“

Konečně se z jednoho stínu pomalu vynořil vysoký muž. Vlasy se zdály být až stříbrné, oči žhnuly zelenou barvou. „Kdo řekl, že si s tebou chci hrát?“ Tenké rty se mu zkroutily do úšklebku.

Také se zmohla na křečovitý úsměv. „To bych tě nesměla znát...“ pronesla se záští, nejvíc nenávisti ale dala do posledního slova, „...Karle...“

Kurtisovi se hlavou honily stovky myšlenek, když kinezí vytrhl ze stěny mřížku a odhodil ji stranou. Znova očima spočinul na Laře, která se lehce usmívala. Tolik pocitů najednou už dlouho nezažil...nervozita, napětí, nenávist, radost a snad i něco jako...

„Neblbni.“ zavrčel sám k sobě.

„Copak to bylo tentokrát? Nějaký tik? Nebo pouze samomluva?“ povytáhla obočí.

Omluvně se na ní usmál a snažil se to nějak zamluvit. „Opakuji si slovní zásobu dokonalého džentlmena, lady.“

„Ách jo. To poslední slovo jsem neslyšela. Jak už tě mám umlčet? Roubík by evidentně nefungoval.“

„Já bych věděl, jak mě spolehlivě umlčet...“

„Ta svatozář ti nesluší, Kurtisi.“

Zasmál se. „Před pár minutami to fungovalo.“

„Budu to muset praktikovat častěji.“ Také se uchechtla.

Zavládlo ticho, chvíli se na sebe jen dívali. Pro jednu bylo opevnění obou dvou pryč a byli schopní se vidět bez těch masek lhostejnosti, sarkasmu. A ty stovky otázek, co visely ve vzduchu. *Jakou máme šanci na úspěch? Není to zbytečné?...Přežijeme to...?*

Kurtis otevřel ústa, chtěl něco říct, ale slova se mu zadržela v krku. Usmála se na něj. „Vím, co chceš říct.“ *Bud' opatrná. Dávej na sebe pozor. Záleží mi na tobě víc, než si dovedeš představit. I když se to snažím popřít...*

„Hlavně že tak.“

Přikývla a popošla dopředu, takže stála vedle něj. Předtím, než se skrčil a vyhodil ji, jako už několikrát předtím, jí lehce objal a zašeptal „Fakt si dávej bacha. Nechci, aby ses mi vrátila po kouskách.“

Bylo slyšet trochu přidušený smích. „Ty taky opatrně. Když už jsme mluvili o gorilích řízcích a Nephilimích steacích, Kurtisoidní karbanátky nejsou něco, co bych uvítala.“

„Ze mě by se dobře nevařilo. Fakt ne. Připravená?“

„Jo.“

„Teď!“

„Takže víš, co tě čeká.“ usmál se Nephilim na dívku, co na něj zahlížela. „Jako jednu z těch, co skutečně mají duši...“

„Já odmítám.“ zasyčela. „Odmítám být další z nich. Tys nikdy neviděl to, co tam čeká, že? To ve středu chrámu. Nevíš, v co vkládáš své naděje. Ona tě zradí.“ uchechtla se nad znepokojením, co přelétlo přes Karlův obličej. „Ale, že bys to nevěděl? Ty skutečně nevíš, kdo je Gherea? Monstrum, co pro něj slib nic neznamená! A pro to svůj život nepoložím!“

Karel pomalu promluvil. „Vím, že si tím, co jsem jí nabídl, hodně pomůžu.“

„Ale kdyby tě jen využila, to, čím ti má pomoci, ve svůj prospěch?“ ušklíbla se. „Jen pak-,,

„Dost!“ zasykl a než se stihla jakkoli bránit, chytil ji, tak, jako předtím Myerse, a přetáhl jí medailon přes hlavu. Nůž jí vyletěl z ruky a zařinčel o dlažbu. Věděla, co mělo přijít. Z hrudi jí vystoupila její duše, jen z poloviny, sledovala marný zápas mezi temnotou a jejím tělem. Dívka se na krátký okamžik zadívala do očí jejímu přízračnému já. Šeptalo jí...

„Zemřeš...máš poslední šanci! Udělej to...dokud je čas...“

Viděla pak, jak se její duše začíná pomalu vsakovat do medailonu. „NE!“

S nadlidským úsilím se vytrhla, nakopla Karla do hrudi, až zavravoral. Tak překvapený pohled...Než se vzpamatoval, odskočila od něj a sebrala ze země nůž, co jí předtím Karel vyrazil z ruky.

„Ty víš, že se nezachráníš.“ zachechtal se. „Ten medailon nemůžeš sundat, to víš. Nepomohlo by to. Jsi ztracená!“ A pozoroval, jak do artefaktu proplula další část dívčiny duše. Už jí tam byla polovina.

„Já snad ano!“ vykřikla z posledních sil. „Ale moje duše ne!“ A s tím si vrazila nůž do srdce.

„Ne!“ ozval se vzteklý výkřik, ale už bylo pozdě. Klesla na kolena, zem pod ní se barvila krví. Přízračná postava vydala jakési zasténání, začala zářit jasně modrým světlem...

...a jako by jí někdo rozetl mečem, rozpadla se na dvě poloviny. Jedna se rozpustila v medailonu a druhá se usadila zpět v dívčině těle. Na dívčině obličeji se objevilo něco jako náznak úsměvu... a padla na zem, mrtvá.

Ticho přerušil hlas. „Pane! Máme tu hlášení, že Croftová a Trent právě prošli kolem severní části! Míří do zadní části archivů!“

„Jdu tam. Řekněte Gundersonovi, ať se řídí plánem.“

Voják, co přišel podat hlášení, kývl, otočil se a zmizel ve dveřích. Karel ještě pohlédl na vychládající mrtvolu. „Pěkný trik, děvče. Tohle vážně nebyl čas na hry. Ještě štěstí, že jsi byla tak šlechetná a poslala mi dalšího ‚adepta‘. A dokonce z rodiny.“